

ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อ
พัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและทักษะการพูด
ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
THE EFFECT OF WHOLE LANGUAGE APPROACH LEARNING
EXPERIENCE ON LISTENING AND SPEAKING SKILLS
DEVELOPMENT OF PRESCHOOL CHILDREN USING THAI AS
A SECOND LANGUAGE

อัจฉรา ผิวพรรณ¹, เพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท² และ ศิวภรณ์ สองแสน³

Atchara Pewpan¹, Penpisuth Chaisanit² and Sivaporn Songsaen³

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย 80 ถนนพหลโยธิน อ.เมือง จ.เชียงราย 57100^{1,2,3}

Chiang Rai Rajabhat University, 80 Phahonyothin Road, Muang District, Chiang Rai, 57190^{1,2,3}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองโดยการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 4 จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ แบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟัง และแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าเฉลี่ย (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติหลังได้รับการจัดประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังและการพูดสูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 23.33 และ 17.27 คิดเป็นร้อยละ 23.33 และ 17.27 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเท่ากับ 24.06 และ 16.06 คิดเป็นร้อยละ 80.21 และ 80.31 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70

คำสำคัญ: การสอนภาษาแบบธรรมชาติ, พัฒนาการทางภาษา, เด็กปฐมวัย

¹ นักศึกษาลัทธิศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์

³ อาจารย์ ดร. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์

ABSTRACT

The objective of this study was to investigate listening and speaking skills development of preschool children using Thai as a second language based on Whole Language Approach. The population was 16 preschool children using Thai as a second language in their 2nd preschool year (Kindergarten 2) of semester 2/2015 at Ban Mai Suk San School under Chiang Rai Primary Educational Service Area Office 4. The research instruments were lesson plans based on Whole Language Approach, evaluation form on listening skills development, and evaluation form on speaking skills development. The data was analyzed using mean (μ), standard deviation (σ), and percentage.

The findings indicated that the mean scores on listening and speaking skills development of preschool children using Thai as a second language in the Whole Language Approach learning experience were higher than that of the pre-implementation of Whole Language Approach at 23.33 and 17.27 or 23.33% and 17.27% respectively. Their development mean scores on listening and speaking skills of Kindergarten 2 children using Thai as a second language were 24.06 and 16.06 or 80.21% and 80.31% which were higher than the 70% set criteria.

KEYWORDS: Whole Language Approach, Development of Language , Preschool Children

บทนำ

การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิตช่วงที่สำคัญและมีผลต่อตัวบุคคลมากที่สุดคือ วัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 6 ปี ซึ่งเป็นการศึกษาปฐมวัยอันเป็นการจัดการศึกษาก่อนภาคบังคับที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้องสอดคล้อง เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการเด็ก เพราะเป็นวัยที่มีพัฒนาการและการเจริญเติบโตได้ ร้อยละ 80 ของผู้ใหญ่เป็นระยะที่เกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุดในชีวิตเป็นระยะเวลาที่สำคัญของพัฒนาการ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคมและสติปัญญา ประสพการณ์ที่เด็กได้รับในวัยนี้จะมีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างความพร้อมของเด็กที่จะพัฒนาตนเองต่อไป ดังนั้นการศึกษาปฐมวัยจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ดังอุดมการณ์และหลักการจัดการศึกษาที่ว่าจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับแรกเพื่อวางรากฐานชีวิตของเด็กไทยให้เจริญอย่างสมบูรณ์ มีพัฒนาการสมวัยอย่างสมดุลทั้งด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคมและสติปัญญา บนพื้นฐานความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยใช้กิจกรรมกระตุ้นและส่งเสริมพัฒนาการของสมองอย่างเต็มที่ รวมทั้งเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเรียนรู้ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับที่สูงขึ้น อันจะนำไปสู่ความเป็นบุคคลที่มีคุณภาพของประเทศชาติต่อไป การศึกษาปฐมวัยมุ่งเน้นการพัฒนาเด็กบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมกระบวนการเลี้ยงดูที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละบุคคลภายใต้บริบททางวัฒนธรรม อารยธรรม และวิถีชีวิตทางสังคม ซึ่งมีลักษณะเฉพาะและแตกต่างกัน (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2548) การเรียนรู้ภาษาก็

เป็นสิ่งจำเป็น ผู้เกี่ยวข้องควรจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ ควรคำนึงถึงการจัดสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย เพื่อให้เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพของเด็กเพราะสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นให้เกิดการเรียนรู้อย่างดียิ่งสำหรับเด็ก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543)

จากความสำคัญของการจัดการศึกษาระดับปฐมวัย ได้แสดงให้เห็นว่าพัฒนาการทางภาษาเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่ต้องได้รับการส่งเสริม เพราะภาษาเป็นรากฐานที่สำคัญของการพัฒนาสติปัญญา (บุษกรกันนา, 2554) อ้างถึงใน นกนต ธรรมบวร, 2544) สอดคล้องกับที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ที่กล่าวไว้ว่าภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญของการคิดซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาว์ปัญญาในขั้นสูง ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือการแสดงความต้องการ ควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แสดงความเป็นตัวตนของเด็ก ค้นหาข้อมูล คิดจินตนาการและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หากไม่มีภาษาการติดต่อสื่อสารย่อมเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ เด็กใช้ภาษาในการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมอย่างมีความหมาย ผู้คนเรียนรู้ซึ่งกันและกันโดยใช้ภาษาเป็นสื่อกลาง ภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ ทั้งการทำความเข้าใจตนเองและผู้อื่น ภาษาจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่ต้องอาศัยทุกทักษะทั้งทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้นการพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะเป็นวัยที่พัฒนาการ

ทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็วซึ่งสอดคล้องกับวรรณาท รักสกุลไทย (2547) ที่กล่าวว่า ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสารถ่ายทอดความคิดวิธีหนึ่งในการเริ่มต้นสอนภาษาสำหรับเด็กอนุบาล เด็กอนุบาลเป็นช่วงที่มีพัฒนาการทางภาษามาก การพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียน ต้องพัฒนาไปพร้อมกันและเนื่องจากประเทศไทยถูกแบ่งออกเป็นภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก และภาคใต้ ซึ่งแต่ละภาคมีภาษาพูดเป็นเอกลักษณ์ของตนเองและโดยเฉพาะภาษาพูดเป็นตัวแทนของลักษณะวัฒนธรรม

ภาษาพูดถือว่าเป็นตัวแทนของลักษณะวัฒนธรรม ภาษาเป็นสื่อสำคัญที่สืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นต่อ ๆ ไป กลุ่มวัฒนธรรมต่าง ๆ มักมีภาษาของตนเอง โดยเฉพาะภาคเหนือที่ประกอบด้วยประชากรหลากหลายชนเผ่า ซึ่งแต่ละชนเผ่าก็มีภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารแตกต่างกัน เมื่อเด็กเข้ารับการศึกษานในโรงเรียน เด็ก ๆ ส่วนใหญ่จึงสื่อสารด้วยภาษาถิ่น ทำให้ส่งผลกระทบต่อเด็กในด้านการเรียน การติดต่อสื่อสาร ตลอดจนจนถึงการจัดกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้เด็กได้รับการถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอนไม่สมบูรณ์ ส่งผลกระทบในด้านการพัฒนาตนเองในด้านความรู้ การสื่อสาร และทักษะด้านต่าง ๆ สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551) ที่กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการ เริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยิน ได้ฟัง การพูดคุยสนทนา ทำให้พัฒนาทางภาษาเจริญงอกงาม เด็กเริ่มเรียนจากภาษาง่าย ๆ เรียนรู้การใช้คำศัพท์ตามด้วยการใช้ประโยค ครูสอนภาษาของเด็ก คือ พ่อแม่ เสียงแรกที่เด็กได้ยินได้ฟังคือเสียงจากพ่อแม่ การตอบโต้ของพ่อแม่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษา การพูดและสนทนากับเด็กคือการสร้างเสริม

พัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย และปัญหาของการสอนภาษาจะไม่มี ถ้าเด็กใช้ภาษาเดียว พบว่าเด็กบางคนมีภาษาแม่ ภาษาที่เรียนบางแห่งมีภาษาถิ่น ซึ่งขัดขวางศักยภาพทางการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ครูที่สอนภาษาเด็กจึงควรมีความรู้ทั้งภาษากลางหรือราชการ และภาษาถิ่น หรือภาษาแม่ที่เด็กใช้ประจำ แล้วนำมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้โดยไม่ต้องกังวลต่อภาษาถิ่นของตนหรือภาษาแม่ ครูต้องคล่องแคล่วทั้งภาษาและเชื่อมโยงภาษาที่เรียนกับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของเด็กได้อย่างสอดคล้องมีความหมาย

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยแก่เด็กที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้นครูมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระยะเวลาที่เด็กยังพูดภาษาไทยกลางไม่ได้ สอดคล้องกับที่ สุจิต เพียรชอบ (2540) กล่าวว่า เด็กที่ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ เมื่อมาเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จะทำให้มีปัญหา มากกว่าเด็กที่พูดภาษาไทยกลาง คือ นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นนั้น จะประสบปัญหาในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง และมีปัญหาการใช้ภาษาไทยที่สำคัญ ซึ่งได้แก่ การออกเสียงคำที่มีพยัญชนะสระ และวรรณยุกต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งสอดคล้องกับ วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551) อ้างถึงใน ขจิตถัย บุรุษพัฒน์, 2538) ที่กล่าวไว้ว่า ปัญหาของนักเรียนชาวเขาเมื่อแยกพิจารณาในแต่ละด้านนั้น พบว่า นักเรียนชาวเขามีปัญหาเกี่ยวกับด้านการฟัง คือ นักเรียนไม่เข้าใจหรือฟังไม่รู้เรื่อง ฟังแล้วไม่สามารถสื่อความหมายจากครูได้ ไม่สามารถจับใจความของเสียงที่ฟังได้ ปัญหาด้านการพูด เป็นปัญหาที่พบบอกกับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เช่น ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ในภาคเหนือ ชาวเลในภาคใต้ เป็นต้น เมื่อมาโรงเรียนซึ่งใช้ภาษาไทย

กลางในการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนไม่กล้าพูด เพราะกลัวพูดผิด ขาดความมั่นใจในการพูด กลัวเพื่อนล้อเลียน ปัญหาด้านการอ่าน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ การอ่านในใจและการอ่านออกเสียง ปัญหาที่พบในการอ่านออกเสียง คือ เว้นวรรคไม่ถูกต้อง อ่านซ้ำ โดยเฉพาะเวลาให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กันหลายคน อ่านออกเสียงไม่ถูกต้องหรืออ่านไม่ได้ ใช้น้ำเสียงไม่ถูกต้อง อ่านแล้วไม่สามารถเก็บใจความของเรื่อง ที่อ่านได้และปัญหาด้านการเขียน นักเรียนเขียนพยัญชนะกับสระไม่ได้ เขียนพยัญชนะกลับหัวกลับหาง เขียนตัวสะกดผิดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ด้วยเหตุนี้การจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้จึงต้องคำนึงถึงพัฒนาการของเด็ก ดังที่วันเพ็ญ เดียวสมคิด (2551 อ้างถึงใน จิระภา กันธิยาภรณ์, 2532) กล่าวว่า การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่พูดสองภาษานั้นควรคำนึงถึงพัฒนาการของเด็ก สภาพแวดล้อมทางภาษา โดยมีขั้นตอนในการบูรณาการในการสอน หรือสอนตามวิธีภาษาศาสตร์ เป็นการเตรียมความพร้อมในการฟัง พูด อ่าน และเขียนโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ และเรียนรู้จากสิ่งที่ใกล้ตัวเด็กก่อนจึงจะทำให้เด็กมีความพร้อมและเรียนรู้ได้เร็ว

การพัฒนาทักษะในการใช้ภาษาให้เหมาะสมตามวัย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนากระบวนการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยเพื่อให้เด็กได้แนวทางที่เหมาะสมสำหรับเสริมสร้างการใช้ภาษาและ เป็นพื้นฐานในการเรียนต่อไป ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย พบว่า การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language Approach) ทำให้เด็กมีจิตลักษณะ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาเพราะการ

สอนภาษาโดยวิธีธรรมชาติหรือการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นการสอนภาษาที่ส่งเสริมให้เด็กกล้าและมั่นใจในตนเองในการใช้ภาษา ซึ่ง Goodman (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551 อ้างถึงใน Goodman, 1980) เป็นผู้นำทางความคิดคนสำคัญ ได้เสนอแนวคิดที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีหลัก 3 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีว่าด้วยภาษาที่เชื่อว่าระบบความหมายเป็นหัวใจสำคัญของภาษา การสอนอ่านและเขียนไม่ควรแยกเป็นทักษะย่อย แต่เปิดโอกาสให้เด็กได้สำรวจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวและใช้กระบวนการอ่านและเขียนเพื่อศึกษาสิ่งที่เขาสำรวจเรียนรู้ในสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ทฤษฎีที่ 2 ว่าด้วยเรื่องของการสื่อสาร สื่อความคิด เชื่อว่า ภาษาเป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ถ่ายทอดความคิด เด็กไม่จำเป็นต้องถ่ายทอดความคิดด้วยภาษาเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กถ่ายทอดความคิดด้วยวิธีที่สมัครใจ เช่น สนทนา วาดภาพ ศิลปะ ดนตรี ท่าทาง และทฤษฎีสุดท้ายว่าด้วยการอ่านและการเขียน

โรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเมื่อนักเรียนชาวไทยภูเขาประกอบด้วย 3 ชนเผ่า ได้แก่ ชนเผ่าม้ง ชนเผ่าเย้า และชนเผ่าไทใหญ่ ที่มีภาษาของตนเอง ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนระดับปฐมวัยมักจะพบปัญหาพัฒนาการทางภาษา ได้แก่ ด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน แต่ทักษะการสื่อสารที่สำคัญที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะทางภาษาได้ดีขึ้นนั่นคือ ทักษะการฟังและทักษะการพูด

จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัย จึงมีความเชื่อว่าถ้านำแนวการสอนแบบธรรมชาติมาส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาให้เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จะส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการสื่อสารได้

เหมาะสมกับธรรมชาติของเด็กเอง เพราะได้เรียนรู้การสื่อสารผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบธรรมชาติ จะทำให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางด้านภาษาที่ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ทดลองนำวิธีการการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ มาใช้ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อศึกษาว่าวิธีการจัดประสบการณ์ดังกล่าวนี้สามารถที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังและการพูดได้ดีขึ้นและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางที่ให้คุณได้นำรูปแบบการสอนภาษาแบบธรรมชาติมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยให้กับเด็กปฐมวัยหรืออาจประยุกต์ใช้กับการพัฒนาทักษะอื่น ๆ สำหรับเด็กต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองก่อนกับหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ก่อนกับหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
3. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70
4. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหลังได้รับการจัดประสบการณ์

ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้แนวคิดการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของ Kenneth Goodman (ประเทืองสุภาสอน, 2550 อ้างถึงใน Kenneth Goodman, 1986) นำมาใช้ในการเขียนแผน การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ประกอบด้วยขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป โดยเนื้อหาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ประกอบด้วย หน่วยผลไม้แสนอร่อย หน่วยประสาธน์สัมผัสทั้ง 5 หน่วยสัตว์โลกน่ารักและหน่วยฉันรักฤดูหนาว

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. พัฒนาการทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัย
2. พัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์ ตำบลตาตดวัน อำเภอพญาเม็งราย จังหวัดเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงรายเขต 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 16 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 20 แผน

2. แบบประเมินพัฒนาการทางภาษา
ด้านทักษะการฟัง จำนวน 30 ข้อ

3. แบบประเมินพัฒนาการทางภาษา
ด้านทักษะการพูด จำนวน 20 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

**แผนการจัดประสบการณ์ตาม
แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเด็ก
ปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง**

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นวิเคราะห์

1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษา
ปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มาตรฐานการศึกษา
ปฐมวัย และหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยโรงเรียน
บ้านใหม่สุขสันต์

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์ตามแนวการ
สอนภาษาแบบธรรมชาติ

1.3 กำหนดเนื้อหาในหน่วยการ
จัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบ
ธรรมชาติ

2. ขั้นตอนออกแบบ

2.1 จัดทำแผนการจัดประส
บการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
ตามแนวทางการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
มีขั้นในการจัดทำแผนการสอน 3 ขั้น คือ ขั้นนำ
ขั้นกิจกรรม ขั้นสรุป

3. ขั้นพัฒนา

3.1 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่
สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และ
นำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.2 นำแผนการจัดประสบการณ์
เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการ
ประเมิน ตามแบบประเมินมาตราส่วนประมาณ
ค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ Likert ซึ่งมี
5 ระดับ

3.3 นำแผนการจัดประสบการณ์ที่
ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้ว มาตรวจให้คะแนน และ
หาค่าเฉลี่ยของความเหมาะสม ได้ค่าเฉลี่ยของ
แผนการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 4.63

3.4 แก้ไข ปรับปรุงแผนแผนการจัด
ประสบการณ์ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. ขั้นทดลองใช้

4.1 นำแผนการจัดประสบการณ์
ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของ
เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
จำนวน 20 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับ
ปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบรรพตวิทยาย
อ.เวียงแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาเชียงรายเขต 4 แล้วนำผลมาห
ค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์
(นพพร ธนะชัยพันธ์, 2550) ได้ค่าประสิทธิภาพ
E1/E2 ของแผนการจัดประสบการณ์ตาม
แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เท่ากับ
80.34/79.13

5. ขั้นการประเมิน

5.1 นำแผนการจัดประสบการณ์
ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของ
เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองไปใช้
จริงกับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียน
บ้านใหม่สุขสันต์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาเชียงราย เขต 4

**แบบประเมินพัฒนาการทางภาษา
ด้านทักษะการฟัง** มีลำดับขั้นตอนในการสร้าง
ดังนี้

1. ขั้นวิเคราะห์

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของการ
สร้างเพื่อใช้เป็นเครื่องมือประเมินผลพัฒนาการ
ทางภาษาด้านทักษะการฟังก่อนและหลังการจัด
ประสบการณ์

1.2 ศึกษาเอกสารการวัดผล
ประเมินผล จากหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

และกำหนดกรอบแนวคิด จัดทำโครงสร้างของเครื่องมือ

2. ขั้นตอนออกแบบ

2.1 กำหนดโครงสร้างของแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟัง โดยจัดทำแบบประเมินแบ่งออกเป็น 3 ตอน ๆ ละ 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 30 ข้อ

3. ขั้นพัฒนา

3.1 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ให้ข้อเสนอแนะและนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.2 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความชัดเจน เหมาะสม ของแบบประเมิน ได้ค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00 ทุกข้อ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ทุกข้อ (นพพร ณะชัยพันธ์, 2556)

3.3 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังมาปรับปรุงตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. ขั้นทดลองใช้

4.1 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบรรพตวิทยา อ.เวียงแก่น จำนวน 33 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์

4.2 นำคะแนนมาวิเคราะห์หา ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก โดยเลือกข้อที่ค่า(r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ได้ค่าความยากง่ายระหว่าง 0.30 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20– 0.80 แสดงว่าแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟัง มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (นพพร ณะชัยพันธ์,

2556) สามารถนำไปใช้กับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้

4.3 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาที่ได้ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกไปหาความเที่ยงของแบบประเมิน ได้ค่าความเที่ยงของแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟัง เท่ากับ 0.92 ซึ่งมีความเที่ยงที่สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้ (นพพร ณะชัยพันธ์, 2556)

5. ขั้นการประเมิน

5.1 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังมาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 4 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

แบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูด มีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ขั้นวิเคราะห์

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของการสร้างเพื่อใช้เป็นเครื่องมือประเมินผลพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์

1.2 ศึกษาเอกสารการวัดผลประเมินผล จากหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย และกำหนดกรอบแนวคิด จัดทำโครงสร้างของเครื่องมือ

2. ขั้นตอนออกแบบ

2.1 กำหนดโครงสร้างของแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูด โดยจัดทำแบบประเมินแบ่งออกเป็น 3 ตอน รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ

3. ขั้นพัฒนา

3.1 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ให้ข้อเสนอแนะและนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.2 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความชัดเจน เหมาะสมของแบบประเมินได้ค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00 ทุกข้อ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ทุกข้อ (นพพร ณะชัยพันธ์, 2556)

3.3 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังมาปรับปรุงตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. ขั้นทดลองใช้

4.1 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบรรพตวิทยา อ.เวียงแก่น จำนวน 33 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์

4.2 นำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนกโดยเลือกข้อที่ค่า (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ได้ค่าความยากง่ายระหว่าง 0.50 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20– 0.60 แสดงว่าแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูด มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด (นพพร ณะชัยพันธ์, 2556) สามารถนำไปใช้กับเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้

4.3 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูด ไปหาค่าความเที่ยงของแบบประเมินโดยใช้สูตร Kuder – Richardson KR-20 (นพพร ณะชัยพันธ์, 2556) ได้ค่าความเที่ยงของแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้าน

ทักษะการพูดเท่ากับ 0.68 ซึ่งมีความเที่ยงที่สามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้

5. ขั้นการประเมิน

5.1 นำแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดที่มาใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 4 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพื่อขอความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือการวิจัยไปยังโรงเรียนบรรพตวิทยา อ.เวียงแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 4 และการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังโรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์ อ.พญาเม็งราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 4

2. ขอความร่วมมือในการทดลองเครื่องมือวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียนบรรพตวิทยา อ.เวียงแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 4 และการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนบ้านใหม่สุขสันต์ อ.พญาเม็งราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต 4

3. ประเมินก่อนการทดลองโดยใช้แบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

4. ดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นเวลา 4 สัปดาห์

5. เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยทำการประเมินพัฒนาการทางภาษาโดยใช้แบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและแบบประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองระหว่างก่อนกับหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับร้อยละ 81.56 ซึ่งสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 58.00 โดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ร้อยละ 23.33 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทักษะการฟังแต่ละด้านพบว่าเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการจัดประสบการณ์ในด้านที่ 3 การปฏิบัติตามคำสั่ง เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.10 รองลงมา ได้แก่ ด้านที่ 2 การเข้าใจความหมายของคำ เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 24.40 และด้านที่ 1 การจำแนกเสียง เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.50

2. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองระหว่างก่อนกับหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบ

ธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับร้อยละ 80.31 ซึ่งสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 54.38 โดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ร้อยละ 17.27 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทักษะการพูดแต่ละด้าน พบว่าเด็กปฐมวัยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการจัดประสบการณ์ในด้านที่ 1 การบอกชื่อรูปภาพหรือสัญลักษณ์ เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมา ได้แก่ ด้านที่ 3 การแต่งประโยคปากเปล่า เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 14.30 และด้านที่ 2 การเล่าเรื่อง เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.50

3. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับเกณฑ์ที่กำหนด ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 24.06 คิดเป็นร้อยละ 80.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เท่ากับ 10.21 และเมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า สูงกว่าเกณฑ์ จำนวน 13 คน เท่ากับเกณฑ์ จำนวน 1 คน และต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 2 คน

4. การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหลังได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับเกณฑ์ที่กำหนด ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการพูดหลังการจัดประสบการณ์

เท่ากับ 16.06 คิดเป็นร้อยละ 80.31 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เท่ากับ 10.31 และเมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า สูงกว่าเกณฑ์ จำนวน 14 คน และต่ำกว่าเกณฑ์ จำนวน 2 คน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า หลังการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ เท่ากับร้อยละ 23.33 และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กปฐมวัยได้ถ่ายทอดความคิดผ่านประสบการณ์จริงที่พบได้ในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาในภาพรวมทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนพร้อม ๆ กัน โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายให้เด็กได้ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในลักษณะต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความสนใจและธรรมชาติของเด็กเน้นให้เด็กได้มีประสบการณ์ การสื่อสารด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน (บุษกร กันนา, 2554) โดยในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ ในระยะแรกเด็กยังมีช่วงความสนใจที่สั้น บางคนไม่สนใจฟัง มักจะเล่นกันในขณะทำกิจกรรม ทำให้ไม่สามารถทำงานรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ได้ แต่หลังจากที่ได้สร้างข้อตกลงร่วมกัน เด็กเริ่มให้ความสนใจร่วมกิจกรรม

และตั้งใจฟังมากขึ้น อีกทั้งครูยังเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้มีส่วนร่วมในการวางแผนการทำงานเป็นกลุ่ม ให้เด็กทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม สร้างข้อตกลงในการทำงานร่วมกัน ครูนำเสนอกิจกรรมที่น่าสนใจโดยการเล่านิทาน การเล่าเรื่องจากภาพ ท่องคำคล้องจอง ทำให้เด็กมีความสนใจในการฟังเรื่องราวจากครู และหลังจากที่เด็กทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมของกลุ่ม ทำให้เด็กตั้งใจฟังการนำเสนอผลงานของเพื่อนมากขึ้น ในการร่วมกิจกรรมเด็กทุกคนได้นำเสนอผลงานของตนเองโดยขณะที่เด็กนำเสนอผลงานนั้น ครูตั้งใจและสนใจการนำเสนอผลงาน ให้คำชมเชยและให้กำลังใจในผลงาน ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง ทำให้เด็กสนใจฟังมากขึ้น สังเกตได้จากการที่เด็กสามารถพูดสนทนาและตอบคำถามจากเรื่องราวต่าง ๆ ได้และสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ฟังเรื่องราวต่าง ๆ ที่ครูและเพื่อนนำเสนอแล้วสามารถสนทนาและตอบคำถามได้ ทำให้พัฒนาการทางภาษาด้านการฟังด้านการปฏิบัติตามคำสั่งเพิ่มขึ้นมากที่สุด และขณะจัดกิจกรรม ผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้เด็กได้ร้องเพลง ท่องคำคล้องจอง โดยให้เด็กทำท่าทางประกอบเพลงหรือคำคล้องจอง และให้เด็กเรียนรู้จากของจริง เด็กจะตั้งใจฟังในสิ่งที่ครูพูดหรืออธิบาย ครูมีการเสริมด้วยบัตรภาพเพื่อให้เด็กจดจำรายละเอียดของภาพ และเชื่อมโยงไปหาคำในบัตรคำ ครูนำบัตรภาพและบัตรคำติดไว้บริเวณห้องเรียน เพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับภาษา เด็กจึงเข้าใจความหมายของคำที่เรียนรู้ ทำให้พัฒนาการทางภาษาด้านการฟังด้านการเข้าใจความหมายของคำเพิ่มขึ้นตามมา และเด็กพยายามที่จะฟังในสิ่งที่ครูหรือเพื่อนพูดบ่อยครั้งขึ้น สามารถแยกเสียงที่ออกเสียงใกล้เคียงกันได้ถูกต้อง ทำให้พัฒนาการทางภาษาด้านการฟังด้านการจำแนกเสียง

เพิ่มขึ้นเป็นลำดับสุดท้าย และอาจจะเนื่องจากการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2558 ทำให้เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีพื้นฐานในการใช้ภาษาไทยบ้างแล้ว จึงส่งผลให้ค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ มีร้อยละของความต่างเท่ากับ 23.33 และคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเสาวภา ไชยยา (2557) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือโดยการจัดประสบการณ์เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ พบว่า เด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือหลังการจัดประสบการณ์มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟังภาษาไทยสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 23.57 คิดเป็นร้อยละ 23.57 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทักษะการฟังแต่ละตอน พบว่า เด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือมีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการจัดประสบการณ์ ตอนที่ 2 การเข้าใจความหมายของคำ เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.30 รองลงมา คือ ตอนที่ 1 การจำแนกเสียง เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 24.00 และตอนที่ 3 การปฏิบัติตามคำสั่ง เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.40 นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของประเทือง สุภาสอน (2550) ที่ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสามารถทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 พบว่า ความสามารถทางภาษาด้านการ

ฟัง การพูด การอ่านและการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติในระยะเวลาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของบุษกร กันนา (2554) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านร่องขวาง (จันทิมาคม) ที่พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 โดยมีค่าเฉลี่ยด้านการฟังเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 19.00 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า ยังมีเด็กที่ต่ำกว่าเกณฑ์อยู่ 2 คน ซึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากชีวิตประจำวันของเด็กที่มักจะใช้ภาษาประจำชนเผ่าในการสื่อสารกับผู้ปกครองตลอดเวลา ขณะอาศัยอยู่ที่บ้าน ทำให้เด็กคุ้นเคยกับการฟังและใช้ภาษาประจำชนเผ่า เมื่อมาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน จึงไม่เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ที่ได้ยิน การทำกิจกรรมร่วมกับครูและเพื่อน ๆ จึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

2. จากผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ เท่ากับ ร้อยละ 17.27 และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นการเรียนการสอนที่เน้นการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมายโดยเน้นให้เด็กเรียนรู้ทักษะทางภาษาด้านการฟัง การพูด

การอ่านและการเขียนไปพร้อม ๆ กัน ไม่แยก เป็นทักษะย่อย ยึดเด็กเป็นศูนย์กลางและอาศัย ประสพการณ์ของผู้เรียน (รติรัตน์ คล่องแคล่ว, 2551) ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมโดยการ ให้เด็กร้องเพลง ท่องคำคล้องจอง อ่านคำจาก บัตรภาพ ทำให้เด็กสามารถบอกชื่อรูปภาพ หรือสัญลักษณ์ได้ถูกต้อง ซึ่งส่งผลให้เด็กมี พัฒนาการทางภาษาด้านการพูดด้านการบอก ชื่อรูปภาพหรือสัญลักษณ์ เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.00 นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ กระตุ้นให้เด็กพูดภาษาไทย จากการสนทนา ชักถาม และอาสาสมัครเด็กออกมาพูดหน้า ชั้นเรียน โดยครูมีการเสริมแรงทางบวกทุกครั้ง หากเด็กพูดคำไหนผิดหรือเป็นภาษาชนเผ่า ครูจะไม่ตำหนิ แต่จะให้กำลังใจและแก้ไขคำที่ ถูกต้องให้เด็กทุกครั้งเพื่อให้เด็กไม่ประหม่าและ กล้าแสดงออก จึงทำให้พัฒนาการทางภาษา ด้านการพูดด้านการแต่งประโยคปากเปล่าและ การเล่าเรื่องดีขึ้นตามลำดับและอาจเนื่องจากการ จัดประสพการณ์ตามแนวการสอนภาษา แบบธรรมชาติ ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2558 จากสาเหตุนี้ทำให้เด็ก ปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองมีการปรับ ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารกับครูผู้สอนและเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ทำให้มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทาง ภาษาด้านการพูดหลังการจัดประสพการณ์สูง กว่าก่อนการจัดประสพการณ์ โดยมีร้อยละ ของความต่างเท่ากับ 17.27 ซึ่งถือว่าค่อนข้าง สูงยอมรับได้และคะแนนเฉลี่ยพัฒนาการทาง ภาษาด้านการพูดหลังการจัดประสพการณ์ ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติสูงกว่า เกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของเสาวภา ไชยยา (2557) ที่ได้ ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของ เด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือโดยการจัด ประสพการณ์เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา

แบบธรรมชาติ พบว่า เด็กปฐมวัยที่พูดภาษา ไทยถิ่นเหนือหลังการจัดประสพการณ์มีค่าเฉลี่ย ของคะแนนทักษะการพูดภาษาไทยสูงกว่าก่อน การจัดประสพการณ์ เท่ากับ 7.07 คิดเป็นร้อยละ 35.35 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของทักษะ การพูดแต่ละตอน พบว่า เด็กปฐมวัยที่พูดภาษา ไทยถิ่นเหนือมีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการจัด ประสพการณ์ ตอนที่ 2 การแต่งประโยคปาก เปล่า เพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.60 รองลงมา คือ ตอนที่ 3 การเล่าเรื่อง เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 34.80 และตอนที่ 1 การบอก ชื่อรูปภาพหรือสัญลักษณ์ เพิ่มขึ้นน้อยที่สุด คิด เป็นร้อยละ 24.00 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รติรัตน์ คล่องแคล่ว (2551) ที่ศึกษาผลการจัด ประสพการณ์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา แบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทย ของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน พบว่า จากการ จัด ประสพการณ์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา แบบธรรมชาติเด็กปฐมวัยไทยอีสานหลังจากได้ รับการจัดประสพการณ์การเรียนรู้ตามแนวการ สอนภาษาแบบธรรมชาติมีทักษะการพูดภาษา ไทยภาพรวมและจำแนกรายด้านสูงขึ้นอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้อง กับงานวิจัยของประเทือง สุภาสอน (2550) ที่ได้ ศึกษาผลการจัดประสพการณ์ตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสามารถทาง ภาษาและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 พบ ว่า ความสามารถทางภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการ จัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติ ในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.01 และนอกจาก นี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของบุษกร กันนา (2554) ได้ศึกษาผลการจัดประสพการณ์

ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านร่องขวาง (จันทิมาคม) พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยของพัฒนาการทางภาษาหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 ด้านการพูดเพิ่มขึ้นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.00 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า ยังมีเด็กที่ต่ำกว่าเกณฑ์อยู่ 2 คน ซึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากชีวิตประจำวันของเด็กที่มักจะใช้ภาษาประจำชนเผ่าในการสื่อสารกับผู้ปกครองตลอดเวลาขณะอาศัยอยู่ที่บ้าน ทำให้เด็กคุ้นเคยกับการฟังและใช้ภาษาประจำชนเผ่าเมื่อมาทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน จึงไม่เข้าใจความหมายของคำ ประโยค ที่ได้ยิน การทำกิจกรรมร่วมกับครูและเพื่อน ๆ จึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจึงสรุปได้ว่าการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติสามารถส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองให้สูงขึ้นได้จริง จึงควรมีการสนับสนุนให้มีการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติให้กับเด็กปฐมวัยหรือนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ครูควรให้กำลังใจโดยการสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น ยอมรับการแสดงออกของเด็กทาง สีหน้า น้ำเสียง คำพูด เพื่อให้เด็กเกิดความไว้วางใจและเกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง ทำให้เด็กมีความสนใจ

กระตือรือร้นในการเรียนรู้และสามารถเรียนรู้ได้เป็นระยะเวลานานมากขึ้น

2. การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่ควรเร่งให้เด็กคิดหรือตอบคำถามในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของครูให้ได้ ครูควรให้เวลาเด็กคิด หรือทำกิจกรรมตามความเหมาะสมโดยครูให้การสนับสนุนเพื่อช่วยให้เด็กมีความรู้สึกที่ดี มีความมั่นใจในการคิด และถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดตามความคิดของเด็ก

3. เพื่อให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยมีความต่อเนื่อง ควรขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้เด็กได้มีโอกาสใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านอื่น ๆ ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เช่น ความคิดสร้างสรรค์ การคิดวิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา ความเชื่อมั่นในตนเอง การสื่อสาร เป็นต้น

2. ควรเพิ่มระยะเวลาในการศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินความคงทนของพัฒนาการ

เอกสารอ้างอิง

- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: เบรน-เบส บัค.
- นพพร ณะชัยพันธ์. (2550). *การสร้างและการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม*. เชียงราย: คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- นพพร ณะชัยพันธ์. (2556). *สถิติเบื้องต้นสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: วิจัยพัฒนา.
- บุษกร กันนา. (2554). *ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนร่องกวาง (จันทิมา)*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ประเทือง สุภาสอน. (2550). *ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อความสามารถทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- รติรัตน์ คล่องแคล่ว. (2551). *ผลการจัดประสบการณ์ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วรนาท รักสกุลไทย. (2547). *เด็กไทย*. สมาคมไทยสร้างสรรค์ฉบับหนังสือเด็ก, 20(1), 5.
- วันเพ็ญ เดียวสมคิด. (2551). *การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองตามแนวการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลบ้านปลาขาว อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่*. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2548). *หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *ครุต้นแบบปี 2543*. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟิค.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *แนวทางการนำมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐานสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สุจริต เพียรชอบ. (2540). *สอนให้สนุก เป็นสุขกับการเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เสาวภา ไชยยา. (2557). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือโดยการจัดประสบการณ์เรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.